

Τὸ θερμομέτρον τοῦ Κελσίου ἐκλήθη καὶ ἑκατονταβάθμιον, εἶναι δὲ τὸ μᾶλλον ἐν χρήσει. Ἐπειδὴ δὲ τὸ αὐτὸ διάστημα διηρέθη ὑπὸ μὲν τοῦ Ῥεωμόρου εἰς 80 ἴσα μέρη, ὑπὸ δὲ τοῦ Κελσίου εἰς 100, ἔπεται ὅτι οἱ Ῥεωμορικοί βαθμοὶ εἶναι μεγαλύτεροι τῶν Κελσιανῶν ἢ ἑκατονταδικῶν. Ἴνα τρέψωμεν δὲ βαθμοὺς Ῥεωμόρου εἰς Κελσιακοὺς, ἀρκεῖ νὰ προσθέσωμεν εἰς τὸν ἀριθμὸν, ὅστις ἐκφράζει τοὺς βαθμοὺς Ῥεωμόρου, τὸ $\frac{1}{4}$ αὐτοῦ. Οὕτω 28° Ῥεωμόρου ἰσοδυναμοῦσι πρὸς $28 + \frac{28}{4}$ ἴτοι $28 + 7 = 35^\circ$ Κελσίου.

Τὸναντίον ἀφαιρέσατε τὸ ἐν πέμπτον θερμοκρασίας ἑκατονταβάθμιον, θέλετε μετατρέψαι ταύτην εἰς Ῥεωμόρου. Οὕτω 35° ἑκατονταδικοὶ ἰσοδυναμοῦσι πρὸς $35 - \frac{35}{4} = 28^\circ$ Ῥεωμόρου.

Ἐπάρχει καὶ τρίτη κλίμαξ ἐν χρήσει ἐν Γερμανίᾳ, Ἀγγλίᾳ καὶ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς, ἢ τοῦ Φαρεναίτου. Οὗτος ἐσημείωσε 242 εἰς τὴν θερμοκρασίαν τοῦ ζέοντος ὕδατος, ὡς θερμοκρασίαν δὲ τοῦ μηδενὸς ἔλαβε θερμοκρασίαν κατωτέραν τῆς τοῦ διαλυομένου πάγου, προερχομένην ἐκ ψυχραντικοῦ τινος μίγματος, οὕτω δὲ ἡ θερμοκρασία τοῦ διαλυομένου πάγου ἀντιστοιχεῖ εἰς 32° Φαρεναίτου.

Τὰ δι' ὑδράργυρου θερμομέτρα χρησιμεύουσι διὰ τὰς θερμοκρασίας τὰς κατωτέρας τῶν 360° ἑκατονταδικῶν, διότι εἰς τὴν θερμοκρασίαν ταύτην ὁ ὑδράργυρος βράζειν μεταβάλλεται εἰς ἀτμοὺς καὶ διασπᾷ τὸ ὄργανον. Ὁσαύτως ἐπειδὴ ὁ ὑδράργυρος πήγνυται καὶ στερεοποιεῖται εἰς θερμοκρασίαν 40° ὑπὸ τὸ μηδενικόν, μεταχειριζόμεθα τὸ θερμομέτρον τοῦτο μόνον μέχρι τῶν 35° ὑπὸ τὸ μηδενικόν. Διὰ νὰ προσδιορίσωμεν δὲ θερμοκρασίαν κατωτέραν τῶν 40° βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδενικόν, μεταχειριζόμεθα τὸ θερμομέτρον τοῦ οἰνοπνεύματος, τὸ ὁποῖον καὶ εἰς τὰ μέγιστα ψύχη δὲν πήγνυται· διὰ θερμοκρασίας δὲ ὑψηλοτέρας τῶν 355° ἑκατονταδικῶν μεταχειριζόμεθα τὰ πυρόμετρα.

ΤΙΜ. Α. ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΟΣ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΝ ΦΑΙΝΟΜΕΝΩΝ

17.—Διατί καλοῦμεν ὕλην πᾶν ὅ,τι ὑποπίπτει εἰς τὰς αἰσθήσεις μας, π. χ. ἓνα λίθον, ἓν δένδρον;

Διότι ἡ ὕλη ἔχει δύο οὐσιώδεις ιδιότητας: τὴν ἔκτασιν καὶ τὸ ἀδιαχώρητον, ἕνεκα δὲ τούτου ἀνιίσταται εἰς τὰς κινήσεις μας καὶ μᾶς ἀναγκάζει νὰ κατανοήσωμεν ὅτι καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ εἴμεθα ἀδιαχώρητοι καὶ συγκαίμεθα ἀπὸ ὕλην. Λέγοντες δὲ ὅτι δύο σώματα εἶναι ἀδιαχώρητα, ἐνοοῦμεν ὅτι δὲν δύνανται συγχρόνως νὰ καταλάβωσιν ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν χῶρον.

18.—Διατί ἐνῶ λέγομεν ὅτι τὰ σώματα τὰ ὕλικά εἶναι ἀδιαχώρητα, πολλάκις ἐν σώμα φαινεται εἰς

χωρῶν εἰς ἄλλο, ὡς π. χ. ὅταν ἐμπήγωμεν ἓνα ἥλον (καρφί) ἐντὸς ξύλου;

Διότι ἐν σώμα ὕλικόν, π. χ. τὸ ξύλον, σύγκειται ἐκ μορίων μεταξύ τῶν ὁποίων ὑπάρχουσι κενὰ διαστήματα, πόροι καλούμενα, οἱ ὁποῖοι εἶναι διαχωρητοὶ, δύνανται δὲ φυσικῶς νὰ καταληφθῶσιν ἀπὸ ὕλην. Οὕτως, ὅταν ἐμπήγωμεν τὸν ἥλον ἐντὸς τοῦ ξύλου, ἀναγκάζομεν τινὰ μόρια τοῦ ξύλου νὰ καταλάβωσιν τὸν κενὸν χῶρον τῶν πόρων, τὴν θέσιν δὲ τῶν ἐκτοπιζομένων τούτων μορίων καταλαμβάνει ὁ ἥλος.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ

Μίαν φορὰν ἦτο μία δραχμὴ. Μόλις ἐγενήθη εἰς τὸ νομισματοκοπεῖον, κάτασπρη καὶ υαλιστῆ, ἐπήδησε καὶ ἐφώναξε: «Ζήτω! πηγαίνω νὰ ἰδῶ τὸν κόσμον!» Καὶ ἤρχισε τὰ ταξιδιά της.

Τὸ παιδίον τὴν ἐπαίζεν εἰς τὰ τρυφερά καὶ ζεστὰ χεράκια του, ὁ φιλάργυρος τὴν ἐσφιγγεν εἰς τὴν κρῦαν του φοῦκταν, οἱ γέροντες τὴν ἐστρεφογύριζαν εἰς τὰ δάκτυλά των πρὶν τὴν ἀποχωρισθῶν, καὶ οἱ νέοι τὴν ἄφιναν ἀπρόσεκτοι νὰ γλυστρᾷ καὶ νὰ τοὺς φεύγῃ.

Ἐνα ὀλόκληρον χρόνον ἔμεινεν ἡ δραχμὴ εἰς τὸν τόπον της, ἐκεῖ ὅπου ἐγενήθη. Ἐπειτα ἐξέκρινε νὰ ἰδῆ καὶ τὰ ἔξω μέρη. Ἐνας πατριώτης της, ὁ ὁποῖος ἐφευγε, τὴν ἐπῆρε κατὰ λάθος εἰς τὸ πουγγί του. Ὅταν τὴν εἶδεν ἀνακατωμένην μὲ τὰ ἄλλα ξένα νομίσματα τὰ ὁποῖα εἶχε πάρει, εἶπε:

— Νὰ καὶ μία ἰδικὴ μας δραχμὴ. Ἄς ταξειδεύσῃ καὶ αὐτὴ μαζὶ μου, ἡ πτωχὴ! Καὶ καθὼς τὴν ἔρριψε πάλιν εἰς τὸ πουγγί, ἡ δραχμὴ ἐτινάχθη καὶ ἐβρόντησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν της. Καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μὲ τοὺς ξένους συντρόφους της, οἱ ὁποῖοι ἐπήγαιναν καὶ ἤρχοντο καὶ ἤλλαζαν κάθε ἡμέραν. Ἀλλὰ ἡ δραχμὴ ἔμεινε πάντοτε κρυμμένη ἐκεῖ μέσα.

Δι' ἀρκετὸν καιρὸν ἐταξίδευεν ἡ δραχμὴ, χωρὶς ὅμως νὰ κατογνωρίζῃ ποῦ εὑρίσκετο, ἂν καὶ τῆς ἔλεγαν τ' ἄλλα νομίσματα πότε ὅτι ἦσαν γαλλικά, καὶ ἄλλοτε ἰταλικά. Κάποτε τῆς ἔλεγαν ὅτι εὑρίσκονται εἰς τὴν δεινὰ πόλιν, ἄλλοτε ὅτι ἐφθασαν εἰς τὴν τὰδε ἐπικράτειαν. Ἀλλὰ ἡ δραχμὴ δὲν ἐκαταλάμβανε καθαρὰ τί τρέχει, διότι δὲν ἔβλεπε καὶ τίποτε.

Μίαν ἡμέραν τὸ πουγγί ἔτυχε ν' ἀνοίξῃ, καὶ ἡ δραχμὴ ἐγλύστρησεν ἀμέσως πρὸς τὸ ἀνοιγμα καὶ ἔσκυψε νὰ ἰδῆ ἔξω. Τοῦτο ἦτο κακοῦθιά της. Ἀλλὰ εἶχε περιέργειαν καὶ τὴν ἔπαθε, καθὼς συχνὰ τὴν παθαίνουν οἱ περίεργοι. Σκύπτουσα ἔπεσεν ἀπὸ τὸ πουγγί εἰς τὴν τσέπην. Τὴν νύκτα ὁ κύριός της ἔβαλε τὰ φορέματά του ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του διὰ νὰ τὰ καθαρίσῃ ὁ ὑπηρέτης, ἡ δὲ δραχμὴ ἔπεσεν ἐντροπιασμένη

εις τὸ πάτωμα χωρὶς κανεὶς νὰ τὴν ἀκούσῃ ἢ νὰ τὴν ἰδῇ.

Τὴν αὐγὴν ὁ ταξειδιώτης ἔβαλε τὰ φορέματά του καὶ ἀνεχώρησε δι' ἄλλα μέρη, ἡ δὲ δραχμὴ ἔμεινε εἰς τὸ πάτωμα. Ἐπὶ τέλους τὴν ἤυρεν ἓνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἔστειλε, μαζῆ μετ' ἄλλα τρία νομίσματα, νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα της.

— Τί εὐχάριστον πράγμα, ἔλεγεν ἡ δραχμὴ, νὰ βλέπῃ κανεὶς τὸν κόσμον, καὶ νὰ παρατηρῇ νέα πράγματα καὶ νέα πρόσωπα.

Ἄλλὰ ἀπὸ τότε ἤρχισαν τὰ παθήματά της. Ἰδοὺ πῶς διηγεῖτο ἡ ἰδίᾳ τὴν ἱστορίαν της.

— « Δὲν εἶναι καλὸν τὸ νόμισμα τοῦτο, δὲν τὸ θέλω. » Αἱ λέξεις αὐταὶ μετ' ἔσφαζαν, ἔλεγεν ἡ δραχμὴ. Ἦξευρα ὅτι ἤμουν δραχμὴ γνησίᾳ, καὶ ὅτι ἔκαμνα καλὸν ἤχον ὅταν μ' ἔβροντοῦσαν βεβαίως ὅσοι δὲν μὲν ἤθελαν δὲν ἤξευραν τί τοὺς γίνεταί, ἢ θὰ ὀμιλοῦσαν δι' ἄλλο νόμισμα. Καὶ ὅμως δι' ἐμένα ἦτο ὅπου ἔλεγαν: « Δὲν τὴν θέλω, δὲν εἶναι καλὴ. »

Κάποιος μ' ἐπῆρε κατὰ λάθος καὶ εἶπε: « Θὰ τὴν περάσω εἰς τὰ σκοτεινά! » Καὶ μετ' ἐπέρασε τὴν νύκτα εἰς ἄλλον, ὁ ὁποῖος τὴν ἡμέραν μετ' ὕβριζε: « Δὲν εἶναι καλὴ, ἔλεγε. Νὰ τὴν ξεφορτωθῶ μίαν ὥραν ἀρχήτερα. »

Ἦτο γενικὴ κατακραυγὴ ἐναντίον μου, καὶ ἔτρεμα εἰς τὰ δάκτυλα τὰ ὁποῖα μετ' ἐκρατοῦσαν ὁπότε ἐπρόκειτο νὰ περάσω διὰ νόμισμα τοῦ τόπου ὅπου εὐρισκόμην, ἡ πτωχή! Τί δυστυχία, ἔλεγα, τί μοῦ χρησιμεύει ἡ ἀξία μου, ὁ τίτλος μου, ἀφοῦ δὲν ἔχουν πέρασιν; Εἰς τὰ μάτια τοῦ κόσμου δὲν ἔχει κανεὶς εἰμὴ ὅσην ἀξίαν ὁ κόσμος τοῦ διδῆι. Ἄν ἐγὼ ἢ ἀθῶα αἰσθάνομαι καὶ υποφέρω τόσα μαρτύρια μόνον καὶ μόνον διότι δὲν μετ' θέλουν διὰ καλὴν, τί θὰ υποφέρῃ ὅποιος ἔχει τὴν συνείδησιν βαρεῖαν καὶ εἶναι τῷ ὄντι κακός!

Ὅταν μετ' ἔβγαζαν ἔξω, μου ἔφερε φρίκην ἡ ἰδέα ὅτι θὰ μετ' κυττάζουν, διότι ἤξευρα ὅτι ἐμελλαν νὰ μετ' ἀπορρίψουν ὡσάν νὰ ἦμην κακοῦργος ἢ ἀπατεῶν.

Μίαν φορὰν μετ' ἔδωκαν εἰς μίαν πτωχὴν γραῖαν διὰ ἡμεροκάματον. Ἄλλὰ δὲν ἠμποροῦσεν ἔπειτα νὰ μετ' ξεφορτωθῇ, διότι κανεὶς δὲν μετ' ἤθελε, καὶ ἡ γραῖα μετ' ἐσυχαινέτο. « Κάποιον πρέπει νὰ γελᾶσω, ἔλεγε. Θὰ τὴν δώσω εἰς τὸν ψωμᾶν· αὐτὸς ἔχει χρήματα καὶ δὲν θὰ τοῦ εἶναι μεγάλη ἡ ζημίᾳ. Ἐλα ὅμως ὁποῦ δὲν εἶναι σωστὸν, οὔτε δίκαιον! »

Κ' ἐγὼ ἀνεστέναζα. Θὰ βαρύνω, ἔλεγα, τὴν συνείδησιν αὐτῆς τῆς γυναικός. Μήπως ἐχάλασα πραγματικῶς τώρα εἰς τὰ γηράματά μου;

Ἡ γραῖα μετ' ὑπῆγεν εἰς τὸν ψωμᾶν· ἀλλὰ ὁ ψωμᾶς δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπατῶνται εὐκόλα. Μετ' ἐπέταξε καὶ δὲν ἔδωκε ψωμὶ εἰς τὴν γραῖαν· καὶ ἐγὼ ἐχολόσκανα, διότι ἐγίνόμην αἰτία νὰ δυστυχοῦν ἄλλοι, ἐνῶ εἰς τὴν νεό-

τητά μου ἤμην τόσον ὑπερήφανη διὰ τὴν ἀξίαν μου.

Ἡ γραῖα μετ' ἐπῆρε πάλιν, μετ' ἐκύτταξε μετ' ἀλωσύνην, καὶ εἶπε: Ὅχι, δὲν θὰ γελᾶσω κανένα ἐξ αἰτίας σου. Θὰ σὲ τρυπήσω διὰ νὰ φαίνεσαι ὅτι εἶσαι ψεύτικη. Καὶ ὅμως, ποῖος ἤξευρε; ἴσως εἶναι τυχερὸν νόμισμα. Θὰ τὸ τρυπήσω καὶ θὰ τοῦ περάσω ἐν σχοινάκι, καὶ θὰ τὸ κρεμάσω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ γειτονοπούλου μου, διὰ νὰ τοῦ φέρῃ τύχην!

Καὶ μετ' ἐτρύπησε πραγματικῶς. Πῶς πονεῖ τὸ τρύπημα! Ἄλλὰ ὅταν ἦναι διὰ καλὸν σκοπὸν, ὑποφέρει κανεὶς πολλὰ πράγματα.

Μοῦ ἐπέρασεν ἐν σχοινάκι εἰς τὴν τρύπαν μου, καὶ μετ' ἐκρέμασεν εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ μικροῦ υἱοῦ τῆς γειτόνισσας, ὡσάν νὰ ἦμην στολίδι καὶ ὄχι νόμισμα. Τὸ παιδάκι ἐχαμογέλασε καὶ μετ' ἐφίλησε, καὶ τὴν νύκτα ἐκοιμήθηκα ἐπάνω εἰς τὸν ζεστὸν λαιμὸν τοῦ.

Τὴν αὐγὴν ἡ μάνα τοῦ παιδίου μετ' ἐπῆρεν εἰς τὰ δάκτυλά της καὶ μετ' ἐξέταξεν. Ἀμέσως ἐκάλυθα ὅτι εἶχε κακοὺς σκοπούς. Τῷ ὄντι, ἐπῆρε τὸ ψαλίδι, ἔκοψε τὸ σχοινάκι, καὶ μετ' ἐπῆρε νὰ μετ' περάσῃ εἰς ἄλλα χέρια.

Διὰ ἓνα χρόνον καὶ μίαν ἡμέραν ἐγύριζα ἡ ἔρημη ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, καὶ ἀπὸ ἐργαστήρι εἰς ἐργαστήρι, παντοῦ ὕβρισμένη, παντοῦ ἐντροπιασμένη. Κανεὶς δὲν μετ' ἤθελε. Κατήντησα νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ ἡ ἰδίᾳ ὅτι δὲν ἀξίζω τίποτε.

Ἐπὶ τέλους μίαν ἡμέραν ἤλθεν ἓνας ταξειδιώτης, ἓνας ξένος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν εὐγένειαν νὰ μετ' δεχθῇ ὡσάν νὰ ἦμην ἀληθινὸν τοῦ τόπου νόμισμα. Ὅταν ὅμως ἠθέλησε καὶ αὐτὸς νὰ μετ' περάσῃ εἰς ἄλλον, τοῦ εἶπαν: « Δὲν τὸ θέλομεν· εἶναι ψεύτικον. »

— Μοῦ τὸ ἔδωκαν διὰ καλὸν, εἶπεν ὁ ξένος. Καὶ ἐκεῖ ὅπου μετ' ἔβλεπε μετ' προσοχὴν, ἤρχισε νὰ χαμογελᾷ, καὶ εἶδα εἰς τὸ πρόσωπόν του μίαν ἔκφρασιν, τὴν ὁποίαν εἰς ἄλλο πρόσωπον δὲν εἶχα ἰδεῖ ποτέ μου.

— Καλὲ, τί εἶναι τοῦτο; εἶπε· εἶναι δραχμὴ τοῦ τόπου μου αὐτῆ, καλὴ καὶ γνησίᾳ! Καὶ τὴν ἐτρύπησαν τὴν πτωχὴν καὶ τὴν καταφρονοῦν! Τί σύμπτωσις! Θὰ τὴν κρατήσω, νὰ ἐπιστρέψωμεν μαζῆ εἰς τὴν πατρίδα.

Ἐσκίρτησα ἀπὸ τὴν χαρὰν μου, ὅταν μετ' εἶπε καλὴν καὶ γνησίαν, καὶ ὑπεσχέθη νὰ μετ' πάρῃ εἰς τὸν τόπον μου, ὅπου θὰ μετ' γνωρίζουν καὶ θὰ μετ' καλοδέχονται.

Μετ' ἐτύλιξεν εἰς παστρικὸν χαρτί, διὰ νὰ μὴν ἀνακατωθῶ μετ' ἄλλα νομίσματα, καὶ παρέσω πάλιν εἰς τὰ ξένα. Καὶ ὅταν ὁ ξένος εὐρίσκετο μετ' ἄλλους συντοπίτας του, μετ' ἔβγαζεν ἀπὸ τὸ χαρτί, καὶ ἐγύριζα ἀπὸ χέρι εἰς χέρι, καὶ ἤκουα λόγια γλυκὰ καὶ φιλικὰ.

Τέλος πάντων ἐπέστρεψα εἰς τὴν πατρίδα μου, καὶ τὰ θάσανά μου ἐτελείωσαν. Ἦρχισα

πάλιν νὰ χαίρωμαι, διότι κανεὶς δὲν μὲ ὕβριζε. Μολονότι εἶχα τὴν τρύπαν, ὅλοι μὲ εἶχαν διὰ καλὴν δραχμὴν.

Ὅσον καὶ ἂν καταφρονηθῆ κανεὶς, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα δικαιοσύνης καὶ ἀνταποδόσεως!

Αὐτὰ ἔλεγεν ἡ δραχμὴ.¹

ANDERSEN.

ΤΟ ΑΝΘΟΣ

Ἄνθος λέγοντες, ὑπὸ γενικὴν ἔκφρασιν ἐννοοῦσιν οἱ πλείστοι πᾶν ὅ,τι παράγει τὸ φυτὸν ὠραῖον καὶ ἀκμαῖον· ἀλλ' ὅλα τὰ ἄνθη δὲν εἶναι ῥόδα καὶ κρίνα, ὑπάρχουσι δὲ χιλιάδες φυτῶν τὰ ὁποῖα ἀνοθοῦσι καὶ καρποφοροῦσι χωρὶς νὰ ἐπισύρῳσι καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ θεωμένου αὐτά. Ἐρώτησον πολλοὺς σοφοὺς λογιστάτους τί εἶδος ἄνθους καὶ καρποῦ παράγουσι λ. χ. αἱ ἰτέαι, αἱ λεῦκαι, αἱ αἴγειροι, αἱ πτελέαι καὶ πλείστα ἄλλα μεγάλα δένδρα, θέλουσι σοὶ ἀπαντήσῃ ὅτι δὲν παράγουσι οὔτε καρπὸν, οὔτε ἄνθος, διότι δὲν βλέπουσιν ἐπ' αὐτῶν ῥόδα, οὐδὲ σταφυλὰς, πέπονας, μῆλα καὶ κολοκύνθας, ἐνῶ ταῦτα τὰ δένδρα οὐχὶ μόνον παράγουσιν ἄνθη καὶ καρποὺς, δι' ὧν καὶ πολλαπλασιάζονται, ἀλλ' εἶναι ἐνίοτε καὶ πολυκαρπώτερα τῶν λοιπῶν φυτῶν.

Ἐκτὸς τῶν ἀκοτυληδόνων φυτῶν, ἅτινα ἔχουσιν ἴδιον τρόπον παραγωγῆς, πάντα τὰ λοιπὰ, τὰ ἐφ' ὅλης τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς ζῶντα, παράγονται ἐκ σπερμάτων περιεχομένων ἐντὸς τῶν καρπῶν των, πᾶς δὲ καρπὸς εἶναι προϊόν τοῦ γάμου τῶν ἀνθέων. Ἄν ὁ ἀδιαφορῶν εἰς τὴν ἐξέτασιν τῆς φύσεως, καὶ μὴ βλέπων ἐπὶ τῶν κλάδων τῆς ἰτέας, τῆς λεύκης καὶ ἄλλων πολλῶν δένδρων νὰ κρέμονται μῆλα καὶ πορτοκάλια, φρονῆ ἐκ τούτου ὅτι τὰ δένδρα ταῦτα εἶναι ἀναρθῆ καὶ ἄκαρπα, ὁ τερπόμενος ὅμως εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς, εὐκόλως δύναται νὰ μάθῃ ὅτι ταῦτα καὶ ἀνοθοῦσι καὶ καρποφοροῦσι, καὶ ἐκ τῶν σπερμάτων τῶν καρπῶν των παράγονται καὶ πολλαπλασιάζονται. Ἡ δημιουργὸς δύναμις, ἡ πλάσασα τὸν κόσμον, τὰ πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησε, καὶ οἱ νόμοι, οὓς ἔθεσεν αὐτῇ, θέλουσιν εἶσθαι ἀπαράβατοι· κατ' αὐτοὺς λοιπὸν, πᾶν ὅ,τι ἐν τῇ φύσει δὲν εἶναι ὀρυκτὸν, ἢ λίθος, ἀλλ' ἔχει ζωὴν, παράγεται καὶ ἐξ ἀρχῆς τινος, ἥτις εἶναι ἄλλοτε μὲν ὠδὸν, ἄλλοτε δὲ σπέρμα ἢ ἀπ.λοῦντι κύτταρον. «Πᾶν ζῶν ἐξ ὠδοῦ», εἶπεν ὁ ἀνακαλύψας τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος σοφὸς ἄγγλος Χαρβαὶ (Harvey), καὶ εἶπεν ἀλήθειαν, ἥτις θέλει ζῆσει μέχρι συντελείας τοῦ κόσμου τούτου.

Ἄνθος λοιπὸν, καθ' ἡμᾶς, εἶναι σύστημα ὀργάνων συντετινόντων εἰς τὴν γονιμοποίησιν

καὶ τὴν καρποφορίαν πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ διαίωρισιν πατρὸς φυτοῦ. Ἡ κοινὴ καὶ ποιητικῶς ἐκφραζομένη γλῶσσα, ὅταν λέγῃ ἄνθος, ἐννοεῖ, ὡς εἶπομεν, κάλλος καὶ ἀκμὴν· καὶ κάλλος μὲν, συνήθως, τὰ φυτὰ ἔχουσιν ἐν ὥρᾳ τῆς ἀνθήσεως, τοιοῦτον μάλιστα ὥστε οὐδὲ ὁ Σολομὼν περιεβλήθη τσαούτην δόξαν ὅσην ἐν τούτων· δὲν πιστεύω ὅμως ὅτι τότε εἶναι καὶ εἰς ἀκμὴν, διότι θλιβερὰ ἀλήθεια μᾶς ἀναγκάζει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι τὸ ἄνθος, ἂν δὲν ᾔνοι αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ παρακμῆ, εἶναι ὅμως ἀρχὴ παρακμῆς, ἀφ' οἧ, κατὰ γενικὸν κανόνα, πᾶν ὀργανικὸν πλάσμα μόλις ἀρχίσῃ νὰ παράγῃ ἀρχεται καὶ νὰ φθίρῃται.¹

ΜΗΤΡΟΣ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

Κατὰ τὸ Δανικὸν τοῦ ANDERSEN.

Α'

Σ' ἕνα νησί χαρούμενος πηγαῖν ὁ Κωνσταντῖνος·
γυναῖκα παίρνει Λιγερῆ, γλυκεῖα, γαλανομμάτα·
σὲ μίᾳ γλάστρᾳ ζούσανε ἄν γιασεμί καὶ κρίνος,
κ' ἔξη παιδάκια ὁ Θεὸς τοὺς χάρισε δροσάτα.
Μὰ γίγηκε κατὰμαυρο ὁ Χάρος χελιδόνι,
καὶ μίαν αὐγὴν τὴν Λιγερῆ πηγαίνει καὶ λαβώνει.

Β'

Ἄλλη γυναῖκ' ἀπ' τὸ νησί ὁ Κωνσταντῖνος παίρνει,
μιά μαυρομάτα ὠμορφῆ, καὶ σπῖτι τοῦ τὴν φέρνει·
ὅμως ἡ νόψῃ ἦτανε κακὴ, καρδιά στριμμμένη·
στὴ θύρα φθάνει τοῦ σπιτιοῦ μὲ κεφαλὴ ὑψομένη.
Ἐκεῖ τὰ ἔξη ὄρφανά θρηνοῦσαν μαζωμένα·
ἦταν πολὺ τὰ δούτυχα παιδάκια πικραμμένα. . . .
Τὰ σπρώχνει μὲ τὸ πόδι τῆς καὶ μπαίνει· δὲν ἀφίνει
ψωμί νὰ φᾶνε, τὸ νερὸ ὀλίγο τοὺς τὸ δίνει·
καὶ λέγει:—Πεῖνα θάχετε καὶ δίψα· τοὺς σηκώνει
τ' ἄσπρα μαξιλαράκια τους, τὸ κάτασπρο σινδόνι,
καὶ λέγει:—Εἰς τὰ ἄχυρα θὰ κείτεσθε τὸ βράδυ·
τοὺς παίρνει τὰ κεράκια τους, καὶ λέγει:—Στὸ σκοτάδι
θὰ μένετε· τὰ ὄρφανά δὲν ἔχουν φῶς κἀμένα. . . .
Πηγαίνετε τὴ μάνα σας νὰ βρῆτε, ξένη γέννα!

Γ'

Ἡμέρα ἄν ἐπέρασε, τὸ βράδυ, πολὺ βράδυ,
συμμαζωμένα τὰ μικρὰ ἐκλαίγαν στὸ σκοτάδι,
καὶ τ' ἄκουσε ἡ μάνα τους στὸ μαῦρο μέσα χῶμα·
—γιατὶ μίᾳ μάνα καὶ νεκρὴ ἔμπορεῖ ν' ἀκούσ' ἀκόμα!
Τὰ δάκρυα ποὺ χύνανε τὰ ἔρμημα παιδιὰ τῆς,
στὸ φέρετρό τῆς μπαίνανε, σταλάζαν στὴν καρδιά τῆς. . . .
«Θὰ πάγω», λέγει· ἀπ' τῆ γῆ σηκώνεται τὴ μαῦρη
καὶ τὸ Θεὸ μὲ τῆς στοργῆς τὸ φῶς πηγαίνει αὐρῆ. . . .
—«Θεὸ μου, λέγει, δὲν ἔμπορῶ νὰ πάγω στὰ μικρὰ μου;»
κ' ἔμπρός Του γέρνει ἡ κεφαλὴ τῆς πεθαμένης χάμου,
καὶ τόσον τὸν παρακαλεῖ, καὶ τόσο τοῦ δεήθη,
ὅπου ὁ εὐσπλαγχνὸς Θεὸς στὸν πόνον τῆς λυπήθη·
—Κ' εἶπε: «Σὺν κράξ' ὁ πετεινὸς ὀπίσω θ' ἄρθῃς πάλι.»
Στὰ γόνατά τῆς ἡ νεκρὴ σηκώθη ἀγάλι-ἀγάλι·
ὁ τάφος τῆς μισάνοιξε μονάχος τοῦ καὶ βγαίνει,
καὶ στέκεται νὰ θυμηθῆ ὁ δρόμος ποῦ πηγαίνει. . . .
Κινᾷ στὴ χῶρα· τὰ σκυλιὰ ὀπίσω τῆς οὐρλιάζαν,
τὴν κεφαλὴ σηκώνανε καὶ τὴ νεκρὴ κυττάζαν.

Δ'

Φθάνει στὸ σπῖτι τῆς· ἐκεῖ, στὴ θύρ' ἀκουμπισμένη,
τὴ ποῖδ' μεγάλη κόρη τῆς εὐρῆ· ἡ πεθαμένη·

1. Μετὰρρ. Δ. Βικίλια.

1. Ἐρᾶν. ἐκ τῶν Γεωπονικῶν τοῦ Θ. Ὀρφανίδου.